

הדמות שסיקרנה את הארץ

נערה או נערה

אביה. השער שעל ראשה קצוץ. למרות כל אלה, הבטיחה השבוע כי תחזור לא להיות נערה לכל דבר. בנגרות היא לא רוצה לעסוק יותר. מעתה והלאה יש בדעתה לגדל את שער הקצוץ. ולהסתלק כמו נערה. והעיקר, להתחיל ללבוש בגדי נשים.

כתב העולם הזה לקח את כרמלה אל ה' חנויות ברחובות, בהם לא דרכה כף רגלה מעולם. כרמלה מודה לעצמה זוג נעלי נשים בהירות. אחר כך עברה אל חנות ה' הלבשה, שם קיבלה את החצאית הראשונה שלה מזה זמן רב.

עצם ההליכה לחנות היתה בשבילה בעייה נפשית קשה. איך תיכנס כנער, ותבקש בג' די נערה?

לבסוף גויסה גם אחותה למיבצע, והיא אשר קנתה את החצאית. כדי להחליף את הבגדים בחרו השתיים בדירה סמוכה, הס' בירו לבעליה כי הנער ציון רוצה להתחפש לנערה, ואלה הסכימו בטוב לב.

כרמלה בחנה עצמה בבגדים החדשים, ו' מה שראתה מצא כנראה חן בעיניה. היא הכריזה בשביעות רצון. "זה לא רע. מעכשיו אהיה בתורה."

חשבתי שאני מתפוצץ. התעלפתי. כשהת' עוררתי לא נתתי שהרופא יפשיט אותי בש' ביל הבדיקה שהוא רצה לעשות. לא הסכמ' תי להתפשט. לא רציתי.

"בסוף, כשלא היתה לי ברירה, גיליתי לרופא את הסוד שלי. שבצעם אני בחורה ולא בחור. אחרי שהכל התברר, בא לחורה האבא שלי, בשביל לקחת אותי.

"השוטרים בחורה ביקשו מאבא שלי לא להרביץ לי. הוא שמע בקולם ובאמת לא הרביץ לי, בשביל כל העסק הזה."

"ישנתי בגן ציבורי" רמלה למורה שנתים בבית-הספר ה' דתי מורה שברחובות. היא למדה שם, עד שהמורה שלה המליצה על הכנסתה ל' מוסד מיוחד.

"דווקא כשהייתי בבית-ספר מוריה, הייתי עושה כל יום שיעורים ולא בורחת בכלל מהלימודים."

לאחר מכן הוכנסה למוסד עלומים, שם שהתה שנה אחת. החיים במוסד לא נעמו לה כלל: "היה לי רע בעומים. כל יום הייתי בורח... בורח... בורח... הילדים במוסד היו משוגעים לגמרי, הם היו כר' ביצים לי כל הזמן. כל פעם כשהייתי מגיע לשם, הייתי חוטפת מכות. הם משכו לי הרבה בשערות וסחבו אותי ככה מסביב. לקחתי את הרגליים שלי וברחתי משם. אחר-כך חיפשו אותי ומצאו אותי ישן בגן ציבורי, הייתי גורא רעב."

חודש ישיבה בבית ההורים מבלי לעשות דבר. לאחר חודש נכנסה לעבודת הנגרות.

"גם מתנשקים" שהייתי עובד בנגרות. סיסרה כרמלה. "הייתי עובד בכתיים ברחו' בות. כל האנשים שהייתי באה לתקן אצלם היו חושבים שאני בחור. עוד לא קרה לי שמישהו יגיד לי, 'את' במקום, אתה'."

"הייתי מתחיל עם בחורות, למשל, בבית, איפה שאני עובד — אני רואה בחורה אחת שהיא חתיכה. לא סתם, אלא אחת כזאת לעניין. אני אומר לה בהתחלה שנעים מאד להכיר. אחר-כך אני שואל אותה איפה היא לומדת או עובדת, ואז אני שואל אותה: 'מתי את באה מהלימודים?' היא אומרת נגיד: 'בשעה שתיים. אני שואל: 'מה את עושה אחרי זה?' עונה לי: 'עושה שיעורים'. אז אני שואל אותה: 'ואחר-כך?' אומרת לי: 'אחר כך אני בבית'. ואז אני אומר לה: 'מה דעתך ללכת לאיזה סרט. את מסכימה?' 'זהו. ככה מכירים. הולכים ביחד לסרט וכתחילים לשוחח ולדבר. גם מתנשקים. אני נותן לה את הכתובת שלי, והיא כבר מעוניינת ומתקשרת איתי."

לדבריה, יצאה במשך תקופה ארוכה עם נערה בשם יונה. יונה לא ידעה שהיא בחורה. אבא שלה אפילו חיברה שירים למען יונה, אבל הם סודיים.

כרמלה מודה שאין לה כל עניין בכחור רים. הבחורים, בדרך כלל, חושבים שהיא אחד משלהם, ועל כן לא מטרידים אותה.

"זה לא רע"

בגדי הנער שאותם לובשת כרמלה הם בלויים ומלוכלכים. הנעליים הן נעלי

אצלם כל השבת, והסתלקתי ביום הראשון בבוקר.

"פתאום התחלתי להתגעגע הביתה. והח' לטתי לחזור. לא היה לי כסף בשביל לח' זור, אז התחלתי לבכות בתחנת אגד ש' בחורה. חשבתי שאולי מישהו יראה ויע' זור לי.

"פתאום ניגשה אלי בחורה אחת, מאוד חתיכה. היא שאלה אותי מה יש לך ילד שאתה בוכה? לא ענית. אז היא לא עזבה אותי. והמשיכה לשאול, יש לך כאבים? ואז אמרתי לה שחטפו את אחותי. היא נורא נבהלה והתחילה לשאול מה קרה. סיפרתי לה איך זה קרה.

"אני ואחותי הלכנו לכיוון קולנוע ג' זוהר שבתורה. אני זוחקתי כל הזמן ביד של האחות שלי. כשהגענו לקולנוע, עמדנו והתחלנו להסתכל על התמונות. כך סיפרתי לה.

"פתאום באו שלושה בחורים. אחד מה' בחורים האלה הכרתי מקודם. היתה לו מג' כעת לבנה. הוא היה לבוש בחליפה יפה ו' עשה את עצמו שהוא פצוע ביד. הוא החזיק סמרטוט שחור, כאילו זה תחבושת של פצע שיש לו על היד.

"המשכתי לספר איך שפתאום זה עם ה' מגבעת הלבנה סתם לאחותי את הפה עם ה' סמרטוט השחור שהוא החזיק ביד. אני התי' חלתי לצעוק בקול רם, ולכן תפשו אותי השניים האחרים. הם עיקמו לי את היד והרביצו לי מכות חזקות. אני התחלתי לצ' עוק, אבל אף אחד לא שמע אותי.

"בינתיים הם פתחו את הדלת של הסכס' שעמד שם קרוב. לקחו את אחותי ורדה, והכניסו אותה בכוח פנימה. לתוך הסכס' ואז הסתלקו במהירות מהמקום."

"לא רוצה להתפשט"

ה' הסיפור שסופר לאותה בחורה ב' חורה. אבל — אין לי אחות שקוראים לה ורדה, גילתה כרמלה בהנאה מרובה. ורדה, זה על שם החמור של השכן. זה השם שלי."

לכרמלה יש ארבע אחיות ושלושה אחים. המשפחה עלתה ארצה לפני 18 שנה מתימן. לאחר שגמרה כרמלה את סיפורה ה' נערי, הציעו לה כל הנוכחים בתחנת אגד בחורה, לפנות מיד למשטרה. הם לא העלו על דעתם שהנער החינני העומד לפנייהם הוא (היא) האחות החטופה הדמיונית.

האורחים הנרגשים למשמע מעשה החט' פה האכזרי הזעיקו מיד שוטר, והלה לקח את כרמלה (אשר הזדהתה לפניו בשם ציון) אל תחנת המשטרה במקום.

"כשבאתי למשטרה" סיפרה הנערה, "סי' פרתי להם שכל הכסף שלי היה אצל ורדה, האחות שלי ושעכשיו אני לא יודע מה לעשות."

תוך כדי סיפור עוברת כרמלה מבלי משים מלשון זכר ללשון נקבה, ולהיפך. היא המשיכה: "התחילו לשלוח מברקים לכל הארץ בגללי. אחר-כך היה לילה. ואני ישנתי בחורה המעצר שבמשטרה. היו יחד איתי בחור שהוא שלושה נערים גנבים. הם לא חשבו אפילו בחלום שלהם שאני בחור. לכן הם רצו לצרף אותי לכנופיה ש' להם.

"בבוקר, כשקמתי, הרגשתי כאב בטן, ו'

כרמלה לוי וציון לוי זה אותו האדם. אך כרמלה בת ה'14 אוהבת יותר להיות ציון, מאשר להיות כרמלה. בעצם, כל חייה מנסה כרמלה להידמות לנערים. להיות כמו' הם, לרוץ, לקפוץ, להשתולל, לשחק כדורגל ולהתחיל עם נערות.

בשבוע האחרון התגלה סודה של כרמלה תושבת שעריים.

"ילד, למה אתה בוכה?"

כרמלה, מחופשת כנער, עברה אצל שלמה, הנגר מרחובות. היא היתה עוב' רת בבתי הקלוחות, צובעת דלתות, חלונות ורהיטים. מבצעת תיקוני נגרות. עושה פוליטורה על גבי רהיטים. מתקינה צבע פורמייקה.

עד שרבה עם מעבידה, שלמה הנגר. "לא רציתי לחזור הביתה, כי פחדתי שההורים שלי יאשימו אותי שהפסדתי את העבודה," סיפרה הנערה. קולה של כרמלה הוא קול נערי שכיח. ועיניה נוצצות בברק של שובבות.

"ברחתי לי לטייל לגבעת אולגה," המשי' כה, "באתי אל הקרובים שלי שם, ונשארת

